

З Великоднем!

стр.4

Писанки Софії Огородник, фото Тетяни Остроухової

КАЛЕНДАР ЗНАМЕННИХ ТА ПАМ'ЯТНИХ ДАТ НА КВІТЕНЬ

01 **ВЕЛИКДЕНЬ**
[за Григоріанським календарем]

01 У 1821 — народився Микола Васильович Гоголь, український письменник, один із засновників реалізму, заклав соціально-критичний «гоголівський» напрям (†1852)

08 **ВЕЛИКДЕНЬ**
[за Юліанським календарем]

10 120 років з дня народження патріарха УАПЦ Мстислава (Степана Скрипника), козака кінно-гайдамацького полку ім. Костя Гордієнка

18 У 1941 — народився Василь Іванович Лопата, український

художник і прозаїк, член Національної спілки художників України (1971), Національної спілки письменників України (2006), лауреат Національної премії ім. Т. Г. Шевченка (1993), народний художник України (2001), лауреат літературної премії імені Олеса Гончара (2007), лауреат літературно-мистецької премії імені Лесі Українки (2008)

26 Річниця аварії на Чорнобильській АЕС (1986) Міжнародний день пам'яті жертв радіаційних аварій і катастроф

26 У 1947 році о 4.00 годині ранку розпочалась Операція «Вісла»

32-га РІЧНИЦЯ АВАРІЇ НА ЧАЕС

В ніч з 25 на 26 квітня 1986 року на, запущений в експлуатацію в 1977 році, Чорнобильській атомній електростанції, в декількох кілометрах від Прип'яті, стався вибух, який зруйнував реактор четвертого енергоблоку і коштував численних людських життів.

Згідно з розсекреченими в 2006 році даними з архівів СБУ, тільки з 1983 по 1985 рр. через неякісні будівельно-монтажні роботи, порушення технологічної дисципліни, правила радіаційної безпеки на станції сталося п'ять аварій і 63 відмови обладнання. Останнє таке повідомлення датоване лютим 1986 року.

Вибух на четвертому енергоблоці, виведеного на проектну потужність на три місяці раніше запланованого терміну, стався о 1:23 26 квітня 1986 року. Аварія сталася під час проведення експерименту по перевірці проектного режиму, що передбачає використання інерції турбіни генератора для живлення систем реактора в разі втрати зовнішнього електроживлення.

Випробування мали проводитися на потужності 700 МВт, але, за наказом Анатолія Дятлова, при зниженні потужності до 200 МВт вона впала до 30 МВт. Оператор спробував відновити потужність і почав експеримент в 1:23:04 нижче планованого показника в 200 МВт. Через кілька секунд потужність реактора почала зростати, і в 1:23:40 оператор натиснув кнопку аварійного

захисту.

Після натискання аварійної кнопки сталося два вибухи з інтервалом в декілька секунд, в результаті яких реактор був повністю зруйнований. Пізніше заступник головного інженера Дятлов був визнаний одним з винуватців аварії на ЧАЕС, і, отримавши дозу опромінення в 550 бер і страждаючи від серйозного захворювання, засуджений до десяти років колонії загального режиму.

Відразу після аварії будь-які документи про події засекречували, щоб не було паніки. В обід 27 квітня в Прип'яті по радіо повідомили жителям про збір та тимчасову евакуацію. 50 тис. осіб виїхали з міста майже без речей, будучи переконаними, що незабаром повернуться додому. В цей час вертольоти почали засипати зруйнований реактор поглинаючими матеріалами.

28 квітня в ефірі програми "Час" диктор прочитав перше офіційне повідомлення ТАРС: "На Чорнобильській атомній електростанції стався нещасний випадок. Один з реакторів отримав пошкодження. Вживаються заходи з метою усунення наслідків інциденту. Потерпілим надана необхідна допомога. Створена урядова комісія для розслідування інциденту". Попри те, коли 1 травня, заспокоєні радянськими ЗМІ, кияни виїшли на першотравневу демонстрацію на Хрещатику, в столиці був

стр.9

У 1947 році о 4:00 годині ранку розпочалась Операція «Вісла»

З рідних місць було виселено приблизно 150 тисяч українців. Загалом же під час усіх операцій з переселення постраждало 700 тисяч українців.

Операція з депортації українців отримала назву "Вісла" та продовжувалася з 28 квітня по 29 липня 1947 року. Українське населення з південно-східних регіонів Польщі (Лемківщина, Холмщина, Надсяння й Підляшшя) депортували до північно-західних земель. З рідних місць було виселено приблизно 150 тисяч українців. Загалом же під час усіх операцій з переселення постраждало 700 тисяч українців.

Підготовка виселення почалася у другій половині 1946 року. В серпні Відомство інформації та пропаганди в Любліні повідомило, що "... загальна думка поляків із теренів [охоплених діями УПА] домагається виселення українського елемента повністю - чи в Радянський

Союз, чи на Західні землі..." Використовували різні методи впливу на людей - від психологічного тиску (через пропагандистську агітацію, шантаж, залякування тощо) до фізичної сили із залученням війська.

Спочатку план називався "спеціальна операція "Схід" і включав одночасне проведення депортації та бойових дій проти УПА. Згодом його перейменовано на "Вісла". Для реалізації створили спеціальну оперативну групу "Вісла", у складі якої була приблизно 21 тисяча військових.

До кінця квітня 1947 року східну територію Польщі поділили на райони. Туди спрямували військових ОГ "Вісла" з розрахунку від 20 до 50 солдатів на одне село. Щоб не повторити помилок

депортації 1944-1946 років, Чехословаччину й СРСР заздалегідь попросили закрити кордон на період проведення операції. О 4-й годині 28 квітня оперативна група приступила до виконання.

Схема операції виглядала зазвичай так: на світанку військові щільним кільцем оточували села і наказували мешканцям "зі списку" готуватися в дорогу. Тим часом солдати проводили обшуки в хатах, господарських приміщеннях і дворах. Щоб спакувати майно, давалося 2 години (інколи 15-20 хвилин). Забирати дозволяли особисті речі, харчі, худобу, запаси збіжжя та картоплі. Через поспіх і брак транспорту переселенцям вдавалося "вхопити" тільки найнеобхідніше.

На завантажувальних станціях, що охоронялися військовими, українців розміщували у товарняках. За нормами, в одному вагоні мали перевозити дві родини. Однак реалії були іншими. Наприклад, в Сяноці в 31 вагоні розмістили, крім 897 людей, ще 24 коня, 120 корів, 45 кіз, 7 телят і 2 лоша. Акція нерідко супроводжувалася насиллям: українські домівки спалювали, старовинні церкви руйнували, представників української інтелігенції та селянства за підозрою у сприянні УПА ув'язнювали у концтаборі в Явожні Краківського воєводства.

29 липня 1947 року ОГ "Вісла" припинила діяльність, як результат — польська

комуністична влада позбулася українського населення у південно-східних воєводствах країни, розкидавши західною й північною Польщею 140 575 українців і поляків, які були у шлюбі з українцями (близько 14 000). Окрім того, було заарештовано й засуджено 315 осіб, із яких розстріляно - 173. До кінця 1947 року спіймали й вивезли ще понад 10 тисяч осіб. Щоб повністю унеможливити повернення українців на рідні землі, їм заборонили змінювати місце проживання.

На місцях, куди привозили українців, їм діставалися залишені, часто понівечені колишніми власниками-німцями господарства. Українців було позбавлено церкви, школи й інших можливостей розвивати власне суспільно-культурне життя. Польська влада переслідувала навіть найменші прояви побутового культивування українських національно-культурних традицій.

3 серпня 1990 року Сенат (верхня палата парламенту) Польської Республіки засудив акцію "Вісла". Однак Сейм (нижня палата парламенту) цю ухвалу заблокував. У лютому 2007 року Президент Польщі Лех Качинський і Президент України Віктор Ющенко в спільній заяві засудили акцію "Вісла".

120 років з дня народження патріарха УАПЦ Мстислава (Степана Скрипника)

Не так часто траплявся в українській історії діяч, котрий служив своєму народові і зброєю вояка, і чином політика, і словом священника. Полтавська земля щедра великими людьми, з роду Петлюр вийшов не тільки голова Директорії і головний отаман військ УНР Симон Петлюра, але і його племінник, першоієрарх Української православної церкви в США, перший патріарх Київський і всієї України Мстислав, у миру — Степан Скрипник

«У, нічим не позначених, масових похованнях, у вічній мерзлоті півночі, під танцювальними майданчиками, під новобудовами, ніхто не знайде костей помордованих ієрархів, пастирів, вірних українській Церкві». Ці слова належать патріархові Мстиславу, мирське ім'я якого було Степан Скрипник.

Святійший Патріарх Мстислав (в мирі Степан Іванович Скрипник) народився 10-го квітня 1898 р. в Полтаві. Батько його був з роду полтавських

козаків - Іван Скрипник. Під час Першої світової війни навчався у козацькій офіцерській школі. Брав участь у національно-державних змаганнях 1917-1921 рр., служив старшиною для особливих доручень Головного отамана С. Петлюри. На початку 20-х рр. потрапив до табору інтернованих вояків у Каліші (Польща). Згодом став діячем українського громадського і кооперативного руху на Волині; 1930 р. обраний послом до Польського сейму.

Активно займався мирянською діяльністю; належав до єпархіальних рад. У 1940 р. обраний заступником голови Холмської єпархіальної ради. У квітні-травні 1942 р. прийняв священниче свячення, чернечий постриг та архиєрейське свячення із заміщенням посади єпископа Переяславського УАПЦ. Був ув'язнений за німецької окупації і півроку відсидів у тюрмах Чернігова та Прилук.

1944 р. емігрував до Варшави, а потім далі на Захід; очолював

українські православні єпархії в Гессені і Вюртенберзі. 1947 р. виїхав до Канади і був обраний первоієрархом Української Греко-Православної Церкви як єпископ Вінніпезький і всієї Канади. 1949 р. очолив УПЦ у США; добився об'єднання з єпархією владики Йоанна Теодоровича

(Собор 1949 р. в Нью-Йорку), який став митрополитом УПЦ в США, а єпископ Мстислав - його заступником і головою Консисторії.

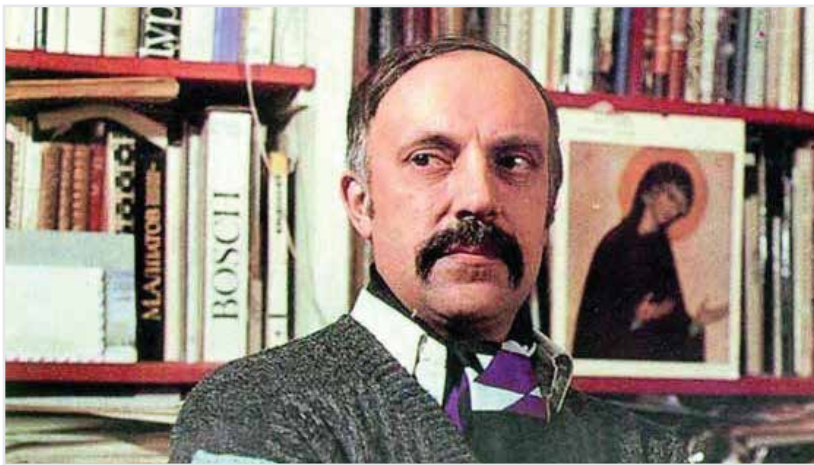
Владика Мстислав розгорнув у США широку церковну діяльність; у Саут Бавнд-Бруку (штат Нью-Джерсі) було збудовано український православний центр із друкарнею, бібліотекою і семінарією.

У 1965 р. очолив УАПЦ в діаспорі. У 1963 і 1971 рр. зустрічався з Константинопольським Патріархом, ознайомив його з життям УАПЦ і ставив питання про канонічне визнання її і повернення Українській Церкві прав, якими вона користувалася до 1686 р., коли Київська митрополія незаконно перейшла з-під юрисдикції Константинопольського патріархату в Московський.

1990 р. повертається в Україну, де обраний першим Патріархом Київським і всієї України УАПЦ; інтронізований 6 листопада 1990 р.

77-ма річниця з дня народження Василя Івановича Лопати

«... моє українство завжди кипіло в мені»

Допис Анни Сомик

«Невже це правда? Невже настає час, коли можна буде заявити на весь світ про своє існування як держави, відчуті себе громадянином незалежної країни? Я не боєць, не герой, але моє українство завжди кипіло в мені бажанням знайти гідне місце (не «молодшого брата»!) моєму народові, нагадати про національне самосприйняття, яке нищилося віками, деформувалося, девальвувалося. Все своє життя я намагався сприяти цьому доступними мені засобами – своєю творчістю.» – такі одкровення автора читаємо в книзі Василя Лопати «Кажу, як на сповіді», які є заключними в його автобіографічній трилогії.

Василь Лопата – народний художник України, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка, лауреат міжнародної премії з екслібрису (Англія), лауреат першої премії Промінвестбанку України, лауреат літературної премії імені Олеса Гончара, лауреат літературно-мистецької премії імені Лесі Українки.

Василь Лопата – почесний громадянин міст Вінніпега і Брандона (Канада).

У доробку українського художника, письменника, громадського діяча В. Лопати – 700 графічних і малярських робіт; майже 70 проілюстрованих видань («Кобзар» Т. Шевченка, «Сон князя Святослава» і «Добрий заробок» І. Франка, «Маруся Чурай» Л. Костенко, «Українські народні думи», «Тарас Бульба» і «Страшна помста» М. Гоголя, «Життя і творчість Г. Сковороди», «Слово о полку Ігоревім» та інші); оформлення вітчизняної гривні, дипломатичного та українського паспортів. А ще ним написані і ним же проілюстровані цікаві книги: «Надії та розчарування, або Метаморфози гривні», автобіографічні повісті: «Деся на дні мого серця», «Дорогу свою покажи мені, Господи», «Кажу, як на сповіді».

Творчість Василя Лопати – це художнє осмислення насамперед української історії, а на її тлі – нашого буття, величних діянь народу та його історично значущих постатей.

В. Лопата працює в різних жанрах і техніках. Та у гравюрі, як чорно-білій так і

багатокольоровій, він досяг особливо високої майстерності. Він – блискучий гравер, який не знає перешкод у практичному виконанні задуму, не шкодуючи для досягнення бажаного результату ні сил, ні терпіння. Художник робить гравюри в сім, вісім, дев'ять дошок, що є безпрецедентним прикладом в українській графіці.

Коли в Українській державі постало питання створення валюти, то для цієї справи були запрошені провідні графіки країни. Відповідаючи на запитання журналіста УНІАН про створення гривні, В. Лопата відповів: «Це була конкурсна пропозиція. Шість митців робили ескізи, і мій ескіз було визнано найкращим. ... Я хотів, щоб наші гроші були національними ... Це як один із символів державності – поруч із прапором, гербом, гімном ... Хотілось, щоб наша валюта була красива...».

В книзі «Кажу, як на сповіді» Василь Лопата пише про цей час: «У цей безцінний для мене період життя, коли я брав участь у створенні одного з національних символів – валюти, я пережив радість і піднесення, а також гіркоту і розчарування від прикрих, покvapливих змін, що пішло не на користь зовнішнього вигляду нашої гривні... Просто не розумію, чому князі на гривнях знову з бородами? Чому їхні невіразні образи відтворюють скоріш московських стрільців, а не благородних київських князів, державних мужів? Чому назад до сталих, нав'язаних нам стереотипів?»

Крім непересічного таланту графіка, у В. Лопати розкрилася ще одна грань таланту – чудового живописця. Не залишивши графіки, він створив повні символи і глибинного духовно-поетичного змісту малярські твори: «Вічний поклик», «Благовіщення», «Воскресіння Христове», «Різдво Христове», цикл картин «Силуети» та низку портретів. У них художник наче з космічної відстані побачив себе, Україну, відкрив для себе великі Божі істини, що мають неперехідний сенс.

«Я дуже люблю жанр портрета і як глядач, і як художник, – зізнається В. Лопата, – у кожному портреті – історія унікальної особистості в усій її складності».

Художник намалював 52 портрети своєї матері! «Мама мала дуже виразне лице, вона нагадувала мені портрети пізнього Рембрандта ... я використовував її образ як героїню творів Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Ліни Костенко»...

«У Римі, в тихих світлич коридорах Папської Колегії, в її скромно прикрашеній, але затишній каплиці, де так солодко і щиро молилось, ... я надихався на створення портретів провідників і отців церкви, які ревно служили Богові та своєму народові. Їх мало бути 32. Ця робота і лякала, і вабила мене своєю кількістю та складністю... Я,

Галицькі митрополити», ідея створення якої належала професору, доктору теології єпископу Софронію Мудрому, була завершена. До неї ввійшли і портрети Папи Римського Климента VIII та Івана Павла II.

Письменник В. Лопата у книзі «Кажу, як на сповіді» багато і цікаво розповідає про безліч своїх подорожей у різних країнах світу. Читач ніби дійсно сам подорожує і бачить все те, що охоплює око художника і відчуває душа глибоко чесною і розумною людини.

«У Ватикані відбулася одна з найвизначніших подій у моєму житті: зустріч з Папою Римським... таке щастя, така честь випала мені вже втретє,

Ілюстрація до книги «Дорогу свою покажи мені, Господи», 2005 р.

Ілюстрація до балади Л. Українки «Калина» 1980р., кольоровий лінорит

Ілюстрація до поеми "Марія" Т. Шевченка 1990 р., лінорит

наче голодний, накидався на те, що стосувалося цієї теми, я читав і вивчав усе, що зараз ніби само йшло до рук, текло широким потоком інформації... А ще я сподівався, що через свою причетність до цих портретів хоч опосередковано спокутую гріхи, очищуся від своєї атеїстичної скверни.

Два з половиною роки, які зайняла ця відповідальна робота, я ходив по бібліотеках, музеях, церквах, а потім зачинався у своєму ательє, як чернець у келії, і аскетично, напружено, зосереджено працював, просовуючись від портрета до портрета, крізь сторіччя, роки, події».

І ось серія «Київські та

а цього разу ще й дружина була зі мною. Безсонна ніч. Хвилювання. Їдемо через три кордони контролю. Один з них – знамениті «швейцарські гвардії», які й до сьогодні одягнені в старовинну уніформу, виконану, можливо, за ескізами Мікеланджело. Ми наче беремо участь у якомусь театральному дійстві. ...І ось кульмінація: з'явився Святий Отець у супроводі своїх помічників – і я й не помітив, як зникло напруження, і мене залила гаряча радість, якась довіра до цієї літньої людини, від якої йшла світла містична

ЧАРІВНИЙ СВІТ ПИСАНОК СОФІЇ ОГОРОДНИК

Інтерв'ю Лілії Якимечко

Напередодні Великодня українська громада Північної Каліфорнії активно готується до світлого свята Воскресіння. Кілька років поспіль

не подружилась, хоч вона мені дуже подобається.

Розкажіть, як, зазвичай, у вас відбувається процес творення писанки? За яким принципом будете композицію, які елементи та мотиви орнаментів

Писанки Софії Огородник, фото Софії Огородник

проводяться майстер класи із писанкарства та випікання пасок. Писанкарство серед молоді та жінок набуває дедалі більшої популярності завдяки активним творчим особистостям та організаторській допомозі окремих учасників громади. Яскравим прикладом продовження прадавньої традиції писанкарства поєднаної з новизною авторських імпровізацій виступає знама в колах «Кремнієвої Долини» писанкарка, мисткиня та педагог Софія Огородник. Мистецтвознавець, за першою освітою художник по текстилю, львів'янка за походженням, вона вже четвертий рік поспіль організовує майстер класи із писанкарства для всіх бажаючих, а також на постійній основі навчає дітей основ художньої творчості. Отож, в діалозі з мисткинею, редакція газети дізналася про особливості її творчої діяльності.

Пані Софіє, розкажіть будь-ласка, з чого почалося ваше захоплення писанкарством та чи пригадуєте, коли вперше розписали писанку?

-Першу писанку я написала ще у 1989 році в львівській дитячій художній школі ім. О. Новаківського, в якій в той час навчалась. Захоплення було настільки сильним, що перші мої писачки довелося робити самостійно, беручи за основу фольгу використаного тюбика від зубної пасти. Пошуки барвників також були неабияким викликом. Попри це, уже наступного року я навчила писати писанки свою сестричку та сусідку. Разом ж веселіше.

Писанки якого українського регіону вам найбільше до душі?

-Задаю собі це запитання щороку й не знаходжу однозначної відповіді. У них в усіх є надзвичайно цікаві та неповторні моменти. Якщо ж накладати це запитання на особисті творчі виклики, то із лемківською писанкою я іще

найчастіше поєднуєте?

-Важко пояснити цей момент, але я їх бачу. Ще на білому яйці, поступово вимальовуючи лінії членування, я вже бачу, як має виглядати завершена писанка.

Щодо побудови композицій, то я люблю ставити перед собою власні творчі завдання. Минулого року написала ряд писанок, в яких спробувала інтерпретувати квіткові мотиви вишивки періоду козацького бароко. В цьому році, в серії подвійних писанок я взяла за основу елемент восьмикутної зірки, який по різному проявляється в повздовжній смугі курячого яйця та дерева життя (вазонка) на перепелиному яєчку. Таким чином, кожна моя писанка має серце - гаряче, червоне, з якого проростають паростки дерева життя, рідинної душі.

Які традиційні технології та матеріали використовуєте для розпису і які авторські надбання притаманні для вас, як писанкарки?

-Власне, використовую абсолютно традиційні засоби та матеріали, такі як писачок (в діаспорі його називають кістка, англійською ж він wax pen), віск, барвники. Проте, авторським надбанням вважаю мої експерименти з введенням намистин по тлу писанки. Ніколи раніше чогось схожого не бачила, то ж, звичайно, спробувала це зробити. Такі моменти дуже збуджують мій творчий неспокій.

Як поєднуєте прадавню символіку елементів із тематично-ідейним наповненням писанки?

-Власне, в цьому році мною було використано абсолютно традиційні елементи для писанки, як ось восьмикутні зірки, вазони, безконечники-хвилі, гратки чи сосонки та поєднано з цілком не типовими писанковими елементами, які, поза тим, сформовано в абсолютно авторські орнаменти. В цей же час, на моїх писанках в

цьому році є і зовсім не типові для писанки мотиви, як от вітрильник, мартин з пеліканом, чи трійка шахових фігур. Писанку найчастіше писали на подарунок, включаючи в це мереживо орнаментів певні позитивні побажання. В такий нетрадиційний спосіб я бажаю людям насолоджуватись морськими краєвидами і знаходити у них умиротворення та спокій, чи завжди залишатись на висоті в будь-якій життєвій ситуації, будучи чи то в ролі шахової королеви, чи вежі.

Що найчастіше для вас служить натхненням на етапі ідейного задуму розпису?

-Мене надихають виклики та пошук чогось нового, можливість поставити перед собою завдання й відповісти на нього максимально різноманітно та багатогранно. Перш, ніж писати писанку, задаюсь запитанням, що не робила ще досі я, що саме в цю мить цікавить мене на даному етапі. Також важливо для мене є спробувати знайти щось, що не робив досі ніхто інший, як от було із введенням намистин у тло травленок на білих гусячих яйцях.

Розкажіть про свою цьогорічну благочинну колекцію писанок, яку тематику обрали та якою

писанки на курячому.

Яке значення особисто для Вас має писанкарство та якими цілями послуговуєтесь, навчаючи цьому інших?

-О, момент створення писанки для мене — це колосально цінний час. Це час, коли можна побути наодинці зі своїми думками; також це час, коли можна весело поспілкуватись приємно у товаристві та навчити писанки інших. Ще, відколи мені виповнилось 12 років, я щороку хоч одну особу, але таки навчила, зачепила, спокусила до писанкування. Можливо, це ще один мій внутрішній виклик, але від того часу я не пропустила жодного року з хоча б одним новим учнем. Останніх декілька років це стало моєю особливою формою великоднього посту. Для цього я жертвую свій час (мінімум один вечір в тиждень впродовж великоднього посту), усі необхідні матеріали та свій досвід абсолютно безкоштовно. Вже четвертий рік поспіль, в середовищі української громади затоки Сан Франциско ми активно творимо писанкову красу.

Що надало вам заняття писанкарством в творчому та життєвому аспектах?

-Велике коло нових друзів та хороших знайомих. Писанка,

Писанки Софії Огородник, фото Валентини Набоки

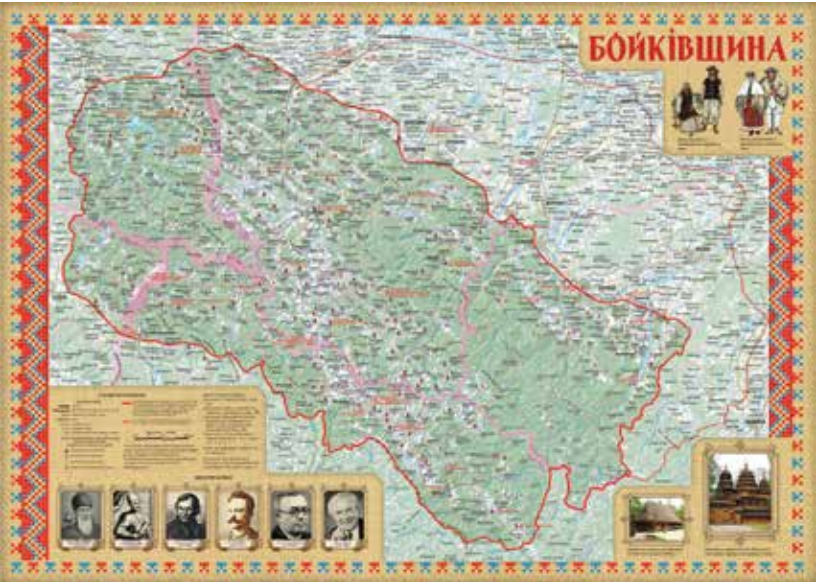
метою задавалися.

-Так, в цьому році, усі мої писанки мають благочинний характер. Вони є своєрідним великоднім подарунком тим людям, які щиро та чималою сумою підтримали мої два благочинні проекти ще на початку лютого. Першим проектом був збір коштів для спецхарчування на потреби львівського дитячого хоспісу, яким опікується благодійний фонд «Крила надії» у Львові - місті в якому я народилась та яке сформувало мене, як особистість. Другий проект — це спорудження нового найінклюзивнішого майданчику для потреб осіб будь-якого віку та особливостей під назвою Magical Bridge Playground в містечку, в якому живемо останні три роки. Усі ці благочинні писанки мають відкрите «серце» - писанку на перепелиному яйці в середині

це те, що я щиро люблю. Не маю змоги писати їх круглий рік, хоч і починаю братись до писачка відразу після Різдва. Це дає мені відчуття спокою, умиротворення, радості. Мабуть так.

Завершуємо нашу розмову із пані Софією з великою вдячністю за те, що вона привносить велику частку естетичного дорожку в щоденний побут місцевої діаспори. А також з вдячністю за те, що так майстерно з'єднує традиції писанкарства наших прадідів із сучасною буденністю техногенного суспільства, черговий раз підтверджуючи, що вічність духовних смислів, завжди знаходить шлях до втілення в досконалих мистецьких формах.

БОЙКІВЩИНА

Мапа видана Ігорем Губілітом, директором туроператора "Відвідай"

"Бойки скачуть по-легоньки",
"Іхав бойко з Коломиї на сивій
кобилі, кобила сі сполошила,
бойко впав в долині". Ці слова
старої коломийки, яку співала
моя бабуся, пам'ятаю до сих
пір. Та й пісеньку цю назвали
"коломийкою" від слова Коломия
(містечко на Івано-Франківщині),
де в основному живуть бойки.
Я — сам бойко, бо народився
в с. Брониця, між Дрогобичем і
Самбором. Бойківщина — це моя
батьківщина, моє село, моя хата.
"Ой на горі сніжок
упав, там
молодий жовнір
пропав, до купіни
головою,
накрив очка
муравою.
Над ним коник
похилився, по
колінця в землю
вбився..."
Так співала моя бабуся,

згадуючи стародавні історії, і,
в той же час, виймаючи з печі
на широкій дерев'яній лопаті
печений пиріг, щось подібне до
італійської піци, тільки всередині
картопля, і краї пирога завернуті
до середини... Нічого смачнішого
в житті не їв.
Ареал поселення бойків
досить великий. Вони живуть
на північних і південних схилах
Карпат, від річок Лімниця й
Тересва — на сході, до річок Уж
і Сян — на заході. В основному
це Івано-Франківська область,
значна частина Львівської області
(Турківський, Сколівський,
Стрийський, Дрогобицький,
Самбірський, Старосамбірський
райони), частина Закарпатської
області (Міжгірський та
Воловецький райони).
Центром Бойківщини
рахається карпатське
містечко Турка. Бойки —
веселі, добродушні люди,

які дуже люблять співати і
танцювати, складати різні
байки та небилиці, оповідати
стародавні історії. Національний
одяг у них — вишиті сорочки,
оздоблені мережкою. Чоловіки
пускають сорочки поверх по
штанах з широким шкіряним
поясом, а жінки — по спідницях,
розписаних вишитими квітами.
На голові чоловіки носять
взимку чорні баранячі шапки, а
влітку — капелюхи. Жінки взимку
надівають сірі баранячі шапки з
зеленим або червоним верхом,
а влітку, на свята, волосся
розплітають. Дівчата заплітають
волосся в косу, яку прикрашають
квітами і стрічками, а заміжні
жінки надівають на голову завіску,
яка інколи цілком закриває голову.
Бойківчанки на шиї носять багато
скляних пацьорків. До церкви
ходять тільки в чорних чобітках.
Є декілька версій походження
бойків. Одні вчені схилиються
до думки, що бойки походять
від кельтського племені "бойів",
яке проживало на території
Чехії і Австрії, інші, що бойки є
нащадками "білих хорватів", або
"білих сербів". Назву "бойки" ще
можна пояснити вживанням
ними слова "боє" або "бойє", що
означає "тільки".
Бойки мають великий
список відомих українських
знаменитостей, які народилися
на Бойківщині. Це: Юрій
Дрогобич — філософ, астроном,
перший український доктор
медицини та філософії, ректор
Болонського університету
медицини і вільних мистецтв,
професор і віце-канцлер
істрополітанської академії
в Братиславі, професор
Ягелонського університету в
Кракові. Перший український
автор друкованої книжки. Петро
Конашевич-Сагайдачний —
гетьман Війська Запорізького.
Іван Франко — український

письменник, поет, вчений,
перекладач, громадський
діяч. Степан Бандера — голова
проводу ОУН-Б. Михайло
Вербицький — композитор,
священник, автор гімну "Ще не
вмерла Україна". Лесь Курбас —
режисер, драматург, публіцист,
перекладач. Та багато інших
видатних діячів українського
народу.
Тут особливо хочеться згадати
Сагайдачного. Він — легенда
України, герой, Великий Воїн,
слава якого не померкне
ніколи. Під його булавою козаки
приступом брали Москву,
Стамбул, були господарями
Чорного моря. Козацькі "чайки"
наводили жах на загарбників-
турків, а шаблі запорожців
зруйновували неприступні замки
Московії. Його славні бойові
походи відображені в переказах,
українських народних піснях. Моя
улюблена пісня:
"Ой на горі, там женці жнуть,
а попід горою,
долин-долиною
козаки йдуть.
Попереду Дорошенко
веде своє військо,
Війська Запорізьке
хорошенько.
А позаду Сагайдачний,
що проміняв жінку
на тютюн та люльку,
необачний.
Ой вернися Сагайдачний,
візьми свою жінку,
віддай тютюн-люльку
необачний.
"Мені жінка не годиться,
а тютюн та люлька
козаку в дорозі
знадобиться".
От такий-то Сагайдачний,
що народився в с. Кульчиці на
Самбірщині, став гетьманом
Війська Запорізького, зі звитягою
пройшов півсвіту, і слава якого
звучить по цілому світі.
— Мирослав Грех

Студія «Домінус Дизайн»

розробка дизайну журналів, каталогів, газет, буклетів, листівок, календарів, бланків, візиток, конвертів, папок, логотипів, упаковки

e-mail: dominus_design@ukr.net fb: Dominus Design Studio
тел. +380 67 962 45 18

АНТІН МУХАРСЬКИЙ
Великий ілюстрований альманах
"Национальная идея современной Украины"

ЗАМОВИТИ

тільки на

🔍 **www.ukrideabook.com.ua**

СУБОТА 21 КВІТНЯ 2018, 4:30

ВАХТАНГ КІПІАНІ

Розмова/лекція на тему:

«ДЕКОМУНІЗАЦІЯ, УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКІ СТОСУНКИ І РОЛЬ УПА»

7 РОКІВ ПОШУКУ “ІСТОРИЧНОЇ ПРАВДИ”

Журналіст, публіцист, громадський активіст, редактор проекту “Історична Правда”, ведучий тележурналу «Історична Правда із Вахтангом Кіпіані», засновник музею-архіву преси у Києві, викладач Школи журналістики УКУ.

**ВХІД ЗА ДОБРОВІЛЬНИМИ ДАТКАМИ ДЛЯ ПОДАЛЬШОЇ
МОЖЛИВОСТІ ІСНУВАННЯ «ІСТОРИЧНОЇ ПРАВДИ» В ІНТЕРНЕТІ**

Ukrainian Hall
110 Brussels St,
San Francisco, CA 94134

ХРИСТИЯНИН НА ВІЙНІ

Продовження з березневого випуску

Передрук з «Християнин і світ» стаття Марії Всякої

Навіть морально допустима війна не може гарантувати людському сумлінню спокою. Адже завжди несе зі собою фізичне насилля, смерть, інформаційну пропаганду. Захистити Батьківщину від окупанта необхідно. Проте як бути певним у тому, що, усуваючи одне зло, не чинимо ще більшого? Людина, особливо християнин, часто за таких обставин опиняється перед внутрішньою дилемою і, не знаючи, де шукати правильних відповідей, розривається під її страшним натиском: вбивство агресивного ворога – гріх чи необхідна передумова настання справедливості і відновлення добра? Інформаційна політика, побудована на принципі недомовок та замовчуванні фактів, – злочин чи необхідний крок задля збереження здорового психічного стану громадян? Чи християнська позиція означає автоматично поклик до захисту рідного краю, чи ні?

На ці та інші запитання ми спробували знайти відповіді разом з о. Ростиславом Височаном, головою комісії душпастирства силових структур Стрийської єпархії УГКЦ.

Чи можемо проводити паралелі сьогодношньої ситуації боротьби з неправдою та злом із феноменом хрестових військових походів? Чи не є зараз актуальним клич «Хрестом і мечем!» щодо нашого ворога на Сході? Чому?

– Думаю, що хрестові походи – це дуже болюче минуле для Церкви. Це – визнана Церквою помилка. Церква визнала, що давала колись благословення військовим, щоб ті йшли і здобували, відвоювали Святу Землю, і Вона попросила пробачення за це. Тому нам не треба повертатися назад. «Мечем і хрестом!» – це не те, до чого Церква сьогодні має закликати, що має робити.

Назвіть, будь ласка, основні причини, чому хрестові походи були помилкою, і проаналізуйте, чим сьогодошня ситуація відрізняється від того, що було?

– Основна проблема була в тому, що Церква і держава перебували в дуже тісних стосунках, прирікаючи себе на цезаропапізм: імператор міг керувати Церквою, а патріарх – імперією. Так би мовити, церковне і державне двовладдя. Таке явище мало місце у Візантійській імперії, середньовічній Європі. Це була проблема. Отож, коли Церква з державою сплітаються в одну структуру, є небезпека, що Церква не зможе виконувати свої функції, які Бог у ній заклав, а основна, як я сказав, – вести людей до спасіння, а не захищати ту чи ту політичну позицію або здобувати нові землі для своєї імперії тощо. Тобто Церква повинна бути в тих питаннях відокремлена від держави. Вона має займатися своїм, а держава

своїм: забезпечувати охорону, оборону кордонів тощо. Ці речі не повинні переплітатися. Функція Церкви і функція держави – це дві різні функції. Якщо ж ми все поєднаємо, то одержимо хрестовий похід, повернемося до Старого Завіту: освячення війни, освячення вбивства – і дозволимо Церкві втратити те, що в ній первісно заклали Ісус.

Чи християнська позиція автоматично означає поклик до захисту Батьківщини? Наскільки тут відіграє роль власний вибір кожного? Чому?

– Катехизм Української Греко-Католицької Церкви «Христос – наша Пасха» каже, що згідно з християнським суспільним вченням кожен член соціуму має відчувати обов'язок перед державою, перед спільнотою. Він має виявлятися, наприклад, в участі у виборах, сплаті

військове служіння, військову професію. І наш Катехизм, порушуючи питання, хто має боронити цілісність держави чи не має, говорить також про чесноту патріотизму. Ми маємо право вибирати, але чеснота патріотизму впливає з четвертої Божої Заповіді: «Шануй твоїх батька і матір, щоб тобі добре було і щоб ти довго жив, і Господь Бог тобі то воздасть». Тому чеснота патріотизму – це любов до Батьківщини, любов до того, що твоє і рідне, і ми повинні виховувати цю чесноту, повинні вчити і наших військових, і всіх любити свою Батьківщину.

Чи має Церква перебрати на себе провідну роль в обороні незалежності й наших моральних цінностей?

– Думаю, що оборона незалежності та захист від зовнішньої агресії – функція

навіть американські – це, власне, те, що нам потрібно запозичити. Бо лише, коли Церква і держава співпрацюють у вихованні здорових, морально і духовно стійких, фізично витривалих військовослужбовців, можна виховати нормальних воїнів. Коли ми додаємо до тактично-силового ще й духовний елемент, то виховуємо воїна, який не просто діє, виконує накази, а також розуміє, що він робить, як він робить, тобто є велика надія, що він буде моральним і справедливим. Отож, не тільки держава має займатися військовослужбовцями, як, наприклад, було в часи СРСР, коли на державному рівні заперечували існування Бога. Зараз говоримо, що Європа секуляризована, але там майже у всіх країнах є військове капеланство. Це означає, що держава розуміє, наскільки важлива роль Церкви у вихованні нормального військового. Треба, щоб священник був із призовниками, виховував їх, із ними їздив і молився. Зараз нам в Україні цього бракує і треба набиратися такого досвіду.

Життя – це дар Божий! Як на війні позбавити життя іншу людину? Чи не суперечить це Заповіді Божій «Не вбий»? Чому?

– Вбивство – великий гріх, а війна – велике зло, і дуже часто ці речі переплітаються між собою. Але сьогодні хлопців, які повертаються з фронту, ми не називаємо вбивцями – називаємо героями. Чому? Бо вони захищають свою Землю, захищають свій народ і свої сім'ї, захищають кожного з нас. І можна сказати, що згідно з християнським світоглядом ці хлопці живуть заради інших, бо готові віддати своє життя за нас із вами. Це – любов, якої вчить нас Ісус Христос, кажучи: «Немає іншої любові, як та, коли хтось віддає своє життя за інших». Віддати життя за когось можна фізично, зокрема мученицькою смертю, а можна духовно – жити заради іншого, жити для когось, і це – любов. Це дуже важливо. Тому військові, які загинули, і військові, які живі, – це люди, що люблять нас із вами. Ми не можемо назвати тих, хто зараз бере участь в АТО, вбивцями, бо ми – держава, що захищає себе від агресії. Де факто, відповідно до вчення Церкви, ми ведемо «справедливу війну», оборонну війну, законну. Ми себе захищаємо. І знову ж таки повертаємося до заповіді «Не вбий!», яка в оригіналі старовірською мовою звучить «gazah». Це слово перекладаємо як агресивне вбивство, антисоціальний акт, насилля з метою загарбання чогось. Так, коли Господь каже не вбивати, то має на увазі агресивне вбивство, таке, яке передбачає жорстокість. Отож, якщо вбивати агресивно чи з метою загарбання чогось, то це – гріх, але вбивство задля захисту свого і кожного з нас життя, як казав Тома Аквінський, має зовсім інший моральний вимір, ніж те, коли ти виступаєш як агресор. Хоч, звичайно, ніхто не освячує вбивство і не говорить, що війна це – добро, бо вона – дуже велике зло, яке матиме наслідки й після закінчення, зокрема в людських душах і поранених тілах. Дуже важливо

Отець Ростислав Височан з візитом в Українській Греко-Католицькій Церкві Непорочного Зачаття в Сан-Франциско

податків, у захисті власної країни від агресора, у службі в армії. У «Катехизмі Католицької Церкви» також бачимо подібне: публічна влада має право й обов'язок накладати на громадян зобов'язання, необхідні для національної оборони. Тобто наш Катехизм каже, що держава має таку владу і повинна відчувати обов'язок це робити, але при цьому кожен із нас має залишатися вільним вибрати. Церква ніколи не може когось до чогось змушувати. Держава може – церква не може! Однак у тому ж таки «Катехизмі Католицької Церкви» знайдемо, що влада повинна відповідно подбати про тих, що відповідно до сумління відмовляються брати в руки зброю, і зобов'язати їх в інший спосіб служити людській спільноті. Отож, мусить бути цей вибір. Хтось може не хотіти воювати, і він може допомогти державі по-іншому, наприклад, збирати кошти для військових, варити їм їсти і шити для них одяг... Є великий спектр того, що можна робити, якщо не хочеш воювати і вбивати, але ти мусиш відчувати свій обов'язок перед тими, хто пішов усе ж таки захищати свою державу. У Катехизмі знаходимо слова, які дають чітке уявлення про професію військового і її благородність: «Ті, хто присвячує себе служінню Батьківщині військовою службою, є слугами безпеки і свободи народів. Якщо вони вірно виконують свій обов'язок, вони насправді сприяють загальному добру і підтриманню миру» (II Ватиканський собор. Пастирська конституція «Gaudium et spes», 79). Тому бачимо, що Церква в особливий спосіб підносить

держави, а функція Церкви – вести людей до Бога. Але щодо захисту моральних цінностей, то Церква може тут співпрацювати з державою. Однак не можна допускати злиття Церкви і держави. Відповідно до Божого закону, Церква – окрема держава. Є різні місця доторків, але Церква не може захищати й обороняти територіальну цілісність країни – це функція держави. Церква робить своє, а держава – своє.

Що можемо запозичити з європейського досвіду ролі Церкви в нормалізації подібних військових ескаляцій?

– З європейського нам треба запозичити досвід військового капеланства. Наприклад, нещодавно прем'єр-міністр Арсеній Яценюк дав Міністерству оборони України (МОУ) вказівку розробити концепцію військового душпастирства, над чим зараз МОУ і Всеукраїнська Рада Церков та релігійних організацій працюють, бо на сьогодні ми не маємо військового капеланства як окремої структури, як інституту, який офіційно визнаний державою. Всі ті військові капеланства, які зараз у нас є, – це волонтери Церкви. Якщо Церква хоче, то вона йде виконувати таку місію, але її можуть як пустити на територію військового конфлікту, так і не пустити. Тепер уже пускають. Проте офіційного статусу військовий капелан досі не має – тільки церковний. Для держави військовий капелан – не більше, ніж священник. Тобто немає законів, які би передбачали діалог між Церквою і державою у сфері вирішення таких проблем. Тому європейські зразки (польські, німецькі) чи

розуміти, що згідно з шостою Заповіддю, коли ми виступаємо як захисники, то не чинимо вбивства, від якого застерігає Бог. Адже агресор, що на нас наступає, сам провокує вбивство, бо захист – наш обов'язок.

Як простити і полюбити ворога, який є агресором твоєї держави?

–Дуже важке питання... Простити ворога... Христос навчає, що Його любов, Божа любов, яка віддає і жертвує, – це та любов, що здатна любити навіть ворогів. І тому простити ворога – означає полюбити його так, як любить Ісус, або подивитись на нього так, як би подивився Ісус. А як Господь на нього подивиться? Зі співчуттям і без осуду. Можливо, коли Ісус дивиться на людей, які роблять великі гріхи, то плаче, бо Йому важко на це дивитись, але Він любить цих людей. Тому ми, як християни, які покликані ставати досконалими, маємо просто просити Бога, щоб Він через нас полюбив наших ворогів. Інколи бере верх людський чинник і нам стає важко любити того, хто нам робить зло. Тоді просто маємо просити Бога, щоб Він полюбив тих ворогів через нас. Але є деякі важливі маленькі практичні речі, які можна застосовувати під час бойових дій. Наприклад, любов до твого ворога може виявлятися навіть через дотримання норм міжнародного права, які передбачають гуманне поводження з пораненими і полоненими під час війни. Ти можеш вбити пораненого ворога і ніхто тобі нічого не зробить, ніхто про це не знатиме, але можеш не вбити його! Ти можеш бити його або можеш не бити! Можеш дати йому їсти, а можеш не дати! І якраз тут виявляється оця любов до ворога. Однак для цього потрібно бути морально стійким військовим зі здоровими поглядами, який зможе такі речі пропускати через себе і дозволитиме розуму та серцю обопільно підказувати йому, як в якій ситуації поводитися.

Що можете сказати про сучасний інформаційний простір

України у площині неоголошеної війни Росії з Україною: плюси і мінуси?

– Вважаю, що ми вже програли інформаційну війну, зокрема на східних теренах держави, і, напевно, тому, що дуже мало звертали увагу на Схід. Кожен, хто був на східній території України до всіх тих подій, зрозуміє, що я маю на увазі. І тому, думаю, основне завдання держави сьогодні – пропагувати патріотизм там. Не знаю, наскільки це зараз можливо, але, думаю, що взагалі ситуація, яка склалася, дуже сильно об'єднала наш народ. Навіть той, хто живе на Сході, говорить російською мовою, сьогодні бере в руки синьо-жовтий прапор і каже: «Я – українець! Я помру за Україну!». Це дуже важливо! На жаль, у такий трагічний спосіб ми починаємо вивчати уроки патріотизму, хоча, якщо б держава звертала на це увагу раніше, можна було б давно їх вивчити й уникнути тих

вона дбала про те, щоби були проведені Шевченківські вечори, було вшановано пам'ять воїнів УПА, тобто робила те, що мала б робити держава.

Як Ви ставитеся до того, що події на Сході значно страшніші і жакливіші, ніж показують новини сучасних українських ЗМІ?

–Думаю, ми розуміємо, що ті новини, які нам пропонують ЗМІ, – це не вся об'єктивна правда, а погляд на правду з одного боку. Але, напевно, якщо б ми побачили правду зі всіх боків, то, можливо, не сприйняли б її. Це не означає, що нам мають говорити неправду, але, що ми самі, одержуючи інформацію, повинні аналізувати її і робити висновки. Можливо, навіть і добре, що не знаємо всього. Але це моя суб'єктивна думка. Важливо, щоб нам говорили правду, але наскільки вона буде в ширині та довжині, – то вже інше питання. Наші загинули? Загинули. Нам про це кажуть? Кажуть. Правду ніде не сховати,

Тобто ми відкриті до світу. Можемо різними мовами говорити про Україну, бо ми нічого не приховуємо, нам немає що приховувати (маю на увазі державну політику щодо ЗМІ). Ми такі, які ми є, чого не скажеш про наших сусідів, які постійно щось приховують, маскують, натягують якісь сіті, загортають новини в кольорові обгортки. У нас того нема. Можливо, десь можна знайти трошки такого і в наших ЗМІ, але все ж таки ми стараємося бути відкритими. Це – наш плюс.

То яким має бути воїн-християнин?

–Передусім наші військовослужбовці повинні пам'ятати про те, що вони – християни, а воїн-християнин – це той, хто постійно прагне миру, має настанову до миру, хто служить миру і зі зброєю в руках захищає мир. Воїн-християнин завжди дотримується християнських норм життя і не зловживає військовою силою. Під час військових дій він гуманно поводитьсь з мирним населенням та полоненими, завжди захищає слабших та стоїть на стороні закону і правопорядку, ніколи не виконує злочинних наказів, які суперечать моральним засадам Церкви, завжди пам'ятає про свій християнський обов'язок любити кожного і навіть ворога. Оскільки любов не виключає справедливості, то воїн-християнин – це той, хто несе справедливість і пам'ятає про милосердя, це той, хто не зловживає своєю силою, а завжди пам'ятає про слабших та немічних і у своєму служінні допомагає кожному, хто цього потребує. Воїн-християнин живе згідно з Божими Заповідями та вченням Церкви. Виконуючи ретельно свої християнські обов'язки, провадячи духовне життя, він прагне зростати і плекати свої чесноти та дари, які віддає іншим. І найважливіше – це служіння до кінця, готовність віддати життя заради життя інших людей.

Отець Ростислав Височан з візитом в Українській Греко-Католицькій Церкві Непорочного Зачаття в Сан-Франциско

трагічних наслідків, які зараз маємо. Треба було пропагувати українську культуру, традиції на східних теренах. Однак виглядало так, ніби тільки наша УГКЦ там тим займалася. Я їздив колись на Схід на місії і бачив, що фактично обласні та районні ради цим не цікавилися. Якщо там була наша Церква, то

бо всі ми розумні люди. Щодо плюсів, то, власне, один із них – це те, що ми говоримо правду, тобто наші новини правдиві. Другий плюс – у нас почали виходити новини російською й англійською (24-годинне супутникове мовлення інформаційного каналу Ukraine Today) мовами.

[Аварія на ЧАЕС] початок на стр. 1

зафіксований один з піків радіоактивності.

Існує принаймні два різні підходи до пояснення причини чорнобильської аварії, які можна назвати офіційними, а також декілька альтернативних версій різної міри вірогідності. Спочатку провину за катастрофу покладали виключно, або майже виключно, на персонал. Грубі порушення правил експлуатації АЕС, скоєні персоналом ЧАЕС, за цією версією, полягали в наступному:

- проведення експерименту будь-якою ціною, незважаючи на зміну стану реактора;
- вивід з роботи справного технологічного захисту, який просто зупинив би реактор ще до того як він потрапив би в небезпечний режим;
- замовчання масштабу аварії в перші дні керівництвом ЧАЕС.

Проте, в подальші роки пояснення причин аварії були переглянуті, у тому числі і в МАГАТЕ. У сучасному викладі, причини аварії такі:

- реактор був неправильно спроектований і небезпечний;
- персонал не був проінформований про небезпеки;

Фотографія території довкола Чорнобильської АЕС зі станції «Мир», 27 квітня 1997

-персонал допустив ряд помилок і ненавмисно порушив існуючі інструкції, частково через відсутність інформації про безпеки реактора;

-вимкнення захисту або не вплинуло на розвиток аварії, або не суперечило нормативним документам.

ВОНА

**І Бог її створив
з мого ребра.
І Бог мене втопив
в її очах.
Це восьме чудо світу
вмирати заставляє
і плакати, й любити,
і жити, і страждати,
І це початок-
окрик немовляти.
І це кінець-
морщин вінець.
Це серцем не збагнути,
думкою не пізнати.
І це Вона -
моя жона,
дітей моїх щасливих мати.**

—Мирослав Грех

ДЛЯ ДІТЕЙ

КИРИЛО КОЖУМ'ЯКА

Колись був у Києві якийсь князь, лицар, і був коло Києва змії, і щороку посилали йому дань: давали або молодого парубка, або дівчину.

Ото прийшла черга вже й до дочки самого князя. Нічого робить, коли давали городяни, треба й йому давати. Послав князь свою дочку в дань змієві. А дочка була така хороша, що й сказати не можна. То змії її й полюбив. От вона до нього прилестилась та й питається раз у нього:

— Чи є,— каже,— на світі такий чоловік, щоб тебе подужав?

— Є,— каже,— такий — у Києві над Дніпром... Як вийде на Дніпро мочити кожї (бо він кожум'яка), то не одну несе, а дванадцять разом, і як набрякнуть вони водою з Дніпрі, то я візьму та й учеплюсь за них, чи витягне-то він їх? А йому байдуже: як поцупить, то й мене з ними трохи на берег не витягне. От того чоловіка тільки мені й страшно.

Князівна і взяла собі те на думку й думає, як би їй вісточку додому подати і на волю до батька дістатись? А при ній не було ні душі,— тільки один голубок. Вона згодувала його за щасливої години, ще як у Києві була. Думала-думала, а далі і написала до отця.

— От так і так,— каже,— у вас, тату, є в Києві чоловік, на ймення Кирило, на прізвище Кожум'яка. Благайте ви його через старих людей, чи не схоче він із змієм побитися, чи не визволить мене, бідну, з неволі! Благайте його, таточку, і словами, і подарунками, щоб не образився він за яке незвичайне слово! Я за нього і за вас буду довіку богу молитися.

Написала так, прив'язала під крильцем голубові та й випустила

Ілюстрація Владислава Ерко

у вікно. Голубок злинув під небо та й прилетів додому, на подвір'я до князя. А діти саме бігали по подвір'ї та й побачили голубка.

— Татусю, татусю! — кажуть.— Чи бачиш — голубок від сестриці прилетів!

Князь перше зрадів, а далі подумав-подумав та й засумував:

— Це ж уже проклятий ірод згубив, видно, мою дитину!

А далі приманув до себе голубка, глядь, аж під крильцем карточка. Він за карточку. Читає, аж дочка пише: так і так. Ото зараз покликав до себе всю старшину.

— Чи є такий чоловік, що прозивається Кирилом Кожум'якою?

— Є, князю. Живе над Дніпром.

— Як же б до нього приступитись, щоб не образився та послухав?

Отосяк-так порадилися та й послали до нього самих старих людей. Приходять вони до його хати, відчинили помалу двері зо страхом та й злякались. Дивляться, аж сидить сам Кожум'яка долі, до них спиною, і мене руками дванадцять кож, тільки видно, як коливає отакою білою бородою! От один з тих посланців: «Кахи!»

Кожум'яка жажнувся, а дванадцять кож тільки трісь! Обернувся до них, а вони йому в пояс:

— От так і так: прислав до тебе князь із просьбою...

А він і не дивиться: розсердився, що через них та дванадцять кож порвав.

Вони знов давай його просити, давай його благати. Стали навколішки... Шкода! Просили-просили та й пішли, понувивши голови.

Що тут робитимеш? Сумує князь, сумує і вся старшина.

— Чи не послати нам іще молодших?

Послали молодших — нічого не вдіють і ті. Мовчить та сопе, наче не йому й кажуть. Так розібрало його за ті кожї.

Далі схаменувся князь і послав до нього малих дітей. Ті як прийшли, як почали просити, як стали навколішки та як заплакали, то й сам Кожум'яка не витерпів, заплакав та й каже:

— Ну, для вас я вже зроблю. Пішов до князя.

— Давайте ж,— каже,— мені дванадцять бочок смоли і дванадцять возів конопель!

Обмотавсь коноплями, обсмолився смолою добре, взяв булаву таку, що, може, в ній пудів десять, та й пішов до змія.

А змії йому й каже:

— А що, Кирило? Прийшов битися чи миритися?

— Де вже мириться? Битися з тобою, з іродом проклятим!

От і почали вони битися — аж земля гуде. Що розбіжиться змії та

вхопить зубами Кирила, то так кусок смоли й вирве, що розбіжиться та вхопить, то так жмуток конопель і вирве. А він його здоровенною булавою як улупить, то так і вжене в землю. А змії, як вогонь, горить,— так йому жарко, і поки збігає до Дніпра, щоб напиться, та вскочить у воду, щоб прохолодитись трохи, то Кожум'яка вже й обмотавсь коноплями і смолою обсмолився. Ото вискакує з води проклятий ірод, і що розженеться проти Кожум'яки, то він його булавою тільки луп! Що розженеться, то він, знай, його булавою тільки луп та луп, аж луна йде. Бились-бились — аж курить, аж іскри скачуть. Розігрів Кирило змія ще лучче, як коваль леміш у горні: аж пирхає, аж захиляється, проклятий, а під ним земля тільки стогне.

А тут удзвонидзвонять, молебні правлять, а по горах народ стоїть, як неживий, зціпивши руки, жде, що то буде! Коли ж зміюка — бубух! Аж земля затряслась. Народ, стоячи на горах, так і сплеснув руками: «Слава тобі, господи!»

От Кирило, вбивши змія, визволив князівну і віддав князеві. Князь уже не знав, як йому й дякувати. Та вже з того часу і почало зватися те урочище в Києві, де він жив, Кожум'яками.

* * *

Розмальовка «Кирило Кожум'яка»

КРОСВОРД І СУДОКУ

1		2	3		4	5		6
7					8			
		9		10				
11	12		13				14	
15								
			16					
17		18				19		20
		21						
22	23					24	25	
			26		27			
28								29
30			31				32	
		33				34		
35					36			
		37						

ЗА ГОРИЗОНТАЛЛЮ:
2. Ранньо-християнська мучениця, християнська мучениця. 7. Рятуйся! 8. Місце роботи патологоанатома. 9. Базар. 11. «Добре» у американців. 13. Здібності, хист до чого-небудь. 14. «Вистачить» одеською мовою. 15. Святкування з нагоди переселення в нове житло. 16. Додаток до назви товариства, компанії тощо, який свідчить про їх обмежену відповідальність за зобов'язаннями. 17. Твір Тургенєва. 19. Злітно-посадкова смуга. 21. Знак східного гороскопа. 22. Дев'ятнадцята літера вірменської абетки. 24. Всесвітня продовольча програма ООН. 26. Груба помилка. 28. Обвал каменів у горах. 30. Один з Алоадів. 31. Китайська Народна Республіка. 32. Табірне відділення в системі виправно-трудових установ ГУЛАГ. 33. Чиє-небудь повідомлення, звернення до кого-небудь із викладом якихось відомостей, положень, думок. 35. Морська рибальська сітка. 36. Римський бог кохання. 37. Сорт кави.

ЗА ВЕРТИКАЛЛЮ:
1. Юридична вузда. 2. Окріп. 3. Масляниста нерозчинна у воді рідина, суміш нафтових кислот. 4. Неприємний запах. 5. Австрійський олімпійський комітет. 6. Колектив птахів. 10. Повчання. 12. Спечене вугілля. 14. Трищогловий вітрильник. 17. М'яч поза полем. 18. Місто в Японії, в префектурі Фукуока. 19. Напівначальник (аббр.). 20. Заразна хвороба однокопитих (може передаватись і людині), яка супроводжується появою гнійних пухирців у носоглотці та виразок на тілі. 23. Їх в Америці 50. 25. Шмат полотна або іншої тканини, що служить покривалом, скатеркою і т. ін. (розм.). 26. Вигадлива лінійка. 27. Наливка, квас і т. ін. першого настою. 28. Рід широконосих мавп родини капуцинових. 29. Закривають вхід у житло. 33. Гітарист гурту Marilyn Manson у 1996—1998 роках. 34. Перша радянська вантажівка.

ЗА ГОРИЗОНТАЛЛЮ:
1. Закон. 2. Вар. 3. Асидол. 4. Сморід. 5. Аок. 6. Згряв. 10. Наставляння. 12. Кокс. 14. Шлюп. 17. Аут. 18. Яме. 19. Зав. 20. Сип. 23. Штат. 25. Плат. 26. Лекало. 27. Первак. 28. Коата. 29. Двері. 33. Зам. 34. Амо.

ЗА ВЕРТИКАЛЛЮ:
1. Закон. 2. Вар. 3. Асидол. 4. Сморід. 5. Аок. 6. Згряв. 10. Наставляння. 12. Кокс. 14. Шлюп. 17. Аут. 18. Яме. 19. Зав. 20. Сип. 23. Штат. 25. Плат. 26. Лекало. 27. Первак. 28. Коата. 29. Двері. 33. Зам. 34. Амо.

ВІДПОВІДІ ДО КРОСВОРДІ

ЛЕГКИЙ РІВЕНЬ

	3		2			1		
				9		5	3	
4	7		5			8	2	
			3	7		6		9
	4	9				5	1	
2		7		5	9			
8	2				5		9	1
5	1			3				
		3			8		4	

СЕРЕДНІЙ РІВЕНЬ

		2		4		6		3
	3				6		8	
	5				9			2
			9				6	
	6	3	4		7	1	2	
	4				1			
3			1				9	
	2		8				7	
9		7		5		8		

9	3	5	2	8	7	1	6	4
6	8	2	4	9	1	7	5	3
4	7	1	5	6	3	9	8	2
1	5	8	3	7	4	6	2	9
3	4	9	8	2	6	5	1	7
2	6	7	1	5	9	4	3	8
8	2	6	7	4	5	3	9	1
5	1	4	9	3	2	8	7	6
7	9	3	6	1	8	2	4	5

КНИГИ

**«УКРАЇНСЬКІ
ДЕРЕВЛЯНІ ЦЕРКВИ»**
Михайло Драган
Видавництво Савчук О.О.

П е р е в и д а н н я фундаментального двотомовика Михайла Драгана «Українські деревляні церкви» здійснюється вперше від 1937-го року з доповненнями та усуненням неточностей першого видання. Перший том — текстовий, другий — ілюстративний — налічує більше 150 якісних світлин дерев'яних церков Галичини, зроблених у 1920–1930-ті роки. До видання розроблено примітки; удосконалено предметно-географічний покажчик: розташування населених пунктів приведено у відповідність до сучасного адміністративно-територіального поділу, дати побудови церков уточнено.

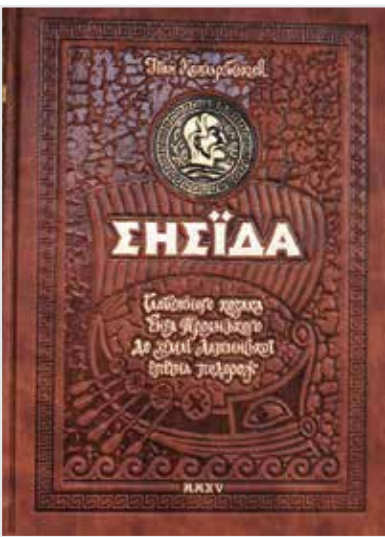
Відкриває книгу передмова відомого історика мисецтва п. Володимира Александровича, який вводить читача у контекст наукової діяльності Михайла Драгана та міжвоєнний період, коли вийшло оригінальне видання книги. Спіраючись на

уже наявний двотомник братів Щербаківських “Українське мистецтво” (1913 та 1926 рр.), а також першу працю, присвячену українській архітектурі Григорія Павлуцького “Старожитності України. Дерев'яні та муровані храми України”, Михайло Драган головний акцент робить на дерев'яній архітектурі Галичини – гуцулів та бойків.

В новому виданні використано оригінальні світлини, що зберігаються у особовому архіві Михайла Драгана в Національному музеї у Львові ім. Андрея Шептицького. Уточнений предметно-географічний покажчик розроблено п. Василем Слободяном.

У 2014 році на Форумі видавців у Львові книга увійшла до 20 кращих видань року.

«ЕНЕЇДА»
Іван Котляревський
Видавництво Школа ВД

Подарункове видання “Енеїди” Івана Котляревського. Оформлене надзвичайно якісно й неповторно. Видання має футляр, палітурка з матового покриття під шкіру, тиснення поєднане з золотими написами. Книга яскраво й

унікально ілюстрована. Має дві закладинки.

Поема розповідає про епічну розповідь звияжного козацького гурту на чолі з Енеєм із Трої до Латинського краю. Видання супроводжене новочасними культурологічними та етнологічними розвідками й коментарями. Розповідь, підтверджена дотепер маловідомими автентичними ілюстраціями, рясніє перлинами народно-поетичної творчості.

«БУКВАР МИРУ»
Григорій Сковорода
Видавництво Клуб
Сімейного Дозвілля

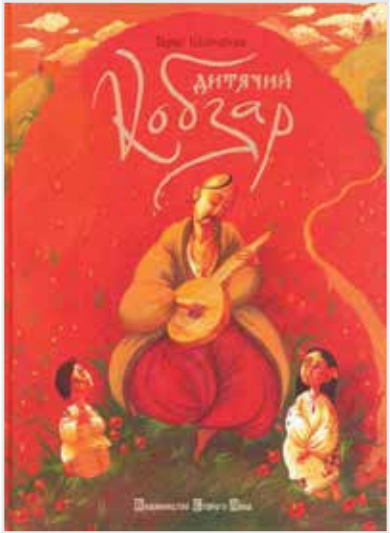

Світла людина, невтомний мандрівник, поет, музикант, мудрець і містик — це все Григорій Сковорода. Роками мандруючи українськими шляхами, Сковорода передавав людям живе вчення про душу...

До видання увійшли вибрані твори великого українського філософа, письменника й богослова Григорія Сковороди: байки, поезії, притчі, листи, переклади. Це книга для сімейного читання, тому що і дорослі, і діти знайдуть у цих простих і мудрих рядках свій

сенси і розкриють для себе вхідні двері до доброго життя... Книга ілюстрована старовинними гравюрами, що їх дуже любив сам Сковорода.

«ДИТЯЧИЙ КОБЗАР»
Тарас Шевченко
Видавництво
Старого Лева

Це не просто збірка найвідоміших віршів Тараса Шевченка, а художнє видання з яскравими ілюстраціями. Картини Марини Михайлошиної підкреслюють слова Великого Кобзаря та привертають увагу як маленьких, так і великих читачів. Тут і українське село з біленими хатами, і козак, що збирається у довгу дорогу, і, звичайно, кобзар, що на кобзі грає та пісні про славетне минуле наспівує.

ДОМАШНІ РЕЦЕПТИ

**Сирник
шоколадно-
ягідний з
повітряним
безе**

ІНГРЕДІЄНТИ ДЛЯ ОСНОВИ
Борошно: 125 гр.
Цукрова пудра: 1 ст. ложка
Какао: 2 ст. ложки
Вершкове масло (нарізати кубиками): 130 гр.
Яйця: 1 шт.

ІНГРЕДІЄНТИ ДЛЯ СИРНИКА
Вершкове масло (кімнатної температури): 200 гр.
Цукор: 200 гр.
Яйця: 5 шт.
Сир (середньої жирності, перетертого для гладкої маси): 1 кг.
Цедра 1 лимона
Кукурудзяний крохмаль: 2 ст. л.

ДЛЯ ШОКОЛАДНОГО ШАРУ
Темний шоколад: 100 гр.
Какао: 1 ст. ложка
Дрібка солі

ДЛЯ ЯГІДНОГО ШАРУ
Ягоди (підійдуть морожені

ягоди чорниці або смородини): 160 гр.
Кукурудзяний крохмаль: 1 ст. л.

ДЛЯ ШАРУ БЕЗЕ
Білки: 5 шт.
Цукор: ½ склянки
Ванільний цукор: 1 ч. л.
Вершковий (2x40 гр.) пудинг: 2

ДЛЯ ВЕРХУ
Темний шоколад: 200 гр.
Молоко: 9 ст. л.
Дрібка солі

Підготувати форму 26см в діаметрі, застелити пергаментним папером (на дні) і змастити маслом боки.

ГОТУЄМО ТІСТО
З'єднати всі компоненти для основи, щоб замісити тісто, а потім розстелити його на дно форми.

ГОТУЄМО СИРНИК
Збити вершкове масло з цукром до отримання однорідної маси. Додати по черзі яйця з сиром і збити до поєднання, додати лимонну цедру, борошно і крохмаль.

Масу розділити на дві частини. В одну частину додати інгредієнти для шоколадного шару, а в другу частину додати інгредієнти для ягідного шару.

На підготовлену основу вилити шоколадну масу, розрівняти, і

зверху обережно розподілити ягідну масу. Випікати при температурі 160°C (320°F) протягом 1 години.

ГОТУЄМО ШАР БЕЗЕ
Збити білки до м'яких піків, поступово додати цукор і збивати, поки він не розчиниться, до жорстких піків.

Акуратно всипати порошок вершкового пудингу і збити, щоб об'єднати.

Дістати сирник з духовки і розподілити поверх білкову масу, утворюючи своєрідний купол.

Поставити в духовку при температурі 160°C (320°F) протягом 30-40 хвилин.

Перед вимиканням духовки переконайтесь, що верхня частина білкової маси не липне до пальців.

Остудити найкраще всю ніч через прочинені дверця духовки.

ГОТУЄМО ШОКОЛАДНИЙ ВЕРХ

(Миска не торкається води) помістити шоколад, молоко і сіль в миску над каструлею з киплячою водою, перемішати до розчинення. Якщо суміш надто густа, можна додати молока.

Охолодити і вилити на остиглий сирник.

За матеріалами :
<http://olainthekitchen.blogspot.com>

НОВИНИ УКРАЇНИ

Вислані російські дипломати покинули низку країн

26 березня, західні країни заявили про видворення російських дипломатів, котре стало відповіддю на спробу отруєння колишнього розвідника Сергія Скрипаля та його доньки у Великій Британії, за яким, як вважає британське слідство, стоїть Москва.

60 співробітників трьох російських дипломатичних місій Росії в США – посольства у Вашингтоні, генерального консульства в Нью-Йорку і постійного представництва при ООН – покинули американську територію 31 березня.

Російські дипломати, яких визнали персонами "нон грата" в Україні, вже покинули країну.

Трое російських дипломатів, які за рішенням влади Литви були оголошені персонами нон грата, покинули країну.

Чотири російські дипломати, яких Берлін вирішив вислати в рамках підтримки Великобританії, покинули територію Німеччини.

І низка подібних повідомлень з західних країн заповнила новини кінця березня.

Повний список країн, що вислали дипломатів: Албанія, Австралія, Бельгія, Канада, Хорватія, Чеська Республіка, Данія, Естонія, Фінляндія, Франція, Німеччина, Угорщина, Ірландія, Італія, Латвія, Литва, Македонія, Молдова, Чорногорія, Нідерланди, Норвегія, Польща, Румунія, Іспанія, Швеція, Україна, Британія, Сполучені Штати Америки.

До того ж, НАТО вислало чи позбавило акредитації десятьох російських чиновників.

Facebook заблокував російську мережу ботів і сторінок

«Цей набір сторінок... був націлений на Росію та людей, які розмовляють російською мовою у сусідніх країнах, таких як Азербайджан, Узбекистан та Україна» – Цукерберг

Найбільша в світі соціальна мережа, Facebook, заблокувала понад 270 сторінок російського «Агентства досліджень інтернету» (IRA), які, за її даними, використовувалися для політичного впливу

на користувачів із Росії та російськомовних жителів країн-сусідів Російської Федерації, серед яких і Україна.

Заблоковані сторінки працювали у рамках петербурзької організації «Агентство досліджень інтернету» (IRA), яку називають «фабрикою тролів» і звинувачують у створенні мережі фейкових сторінок для створення таргетованої реклами і здійснення впливу на вибори у США і Європі. Деякі зі сторінок належали російським медіа, але були під контролем IRA.

За словами Цукерберга, за хоча б із однією зі сторінок, заблокованих сьогодні, стежили близько мільйона людей, ще півмільйона – за хоча б одним таким обліковим записом в Instagram.

15 березня влада США оголосила про нові санкції проти Росії. У список увійшло й «Агентство досліджень інтернету». У Вашингтоні заявили, що заходи є відповіддю на дії Росії з втручання у виборчу систему США, зокрема вибори президента 2016 року, а також на «шкідливу кіберактивність» Москви. Майже всі фізичні особи із нового санкційного списку є співробітниками агентства.

Євросоюз не визнав вибори президента РФ у Криму

18 березня, у день річниці незаконної анексії Криму, «голосування» на виборах президента РФ проходило, в тому числі, і на території тимчасово окупованого українського півострова.

Європейський Союз опублікував заяву, в якій повідомляється, що не визнає результати президентських виборів у Росії на території окупованого Криму.

"Європейський Союз не визнає незаконну анексію Криму та Севастополя, яку зробила Росія, й тому не визнає вибори на Кримському півострові", - йдеться в заяві.

18 березня в Росії відбулись вибори президента. За підсумками підрахунку даних 99,5% протоколів дільничних виборчків, Володимир Путін набирає 76,65% голосів.

Представники ОБСЄ заявили, що вибори відбувались в умовах браку справжньої конкуренції. Зафіксовано факти тиску на виборців з метою підвищення явки та затримання активістів, які заявляли про порушення закону на виборах

Україна звернулася до світу

СИЛЬНІ ДУХОМ

ЄВГЕН РЕДЬКА
герой війн
котрий гостив в
нашій громаді

У лютому та березні в нашій громаді на лікуванні гостив справжній герой війни — Євген Редька. Він отримав важкі поранення розмінуючи, встановлену бойовиками на дорозі під Маріуполем, міну. Під час бойового завдання боець із напарником перевіряли дорогу. В результаті вибуху Євген

отримав численні поранення, котрі вимагали реабілітації. Бієць скромний по натурі, герой, в котрого всі груди в бойових медалях.

Ніхто не міг залишитись байдужим при знайомстві з Євгеном, список людей, задіяних в допомозі, довгий, практично кожен парафіянин в обидвох наших церквах. Але особлива подяка йде тим, хто побажав залишитись анонімним, тим, хто ініціював приїзд Євгена

в нашу громаду на лікування, хто опікувався ним кожного дня на протязі майже двох місяців, хто повернув йому посмішку вперше з часу поранення, і хто повернув надію повноцінно ходити. Низький уклін їм за їхню ініціативність, жертву власного часу, зусиль, та немалих коштів. Разом ми сила!

з проханням не визнавати результатів голосування в окупованому Криму.

Президент Петро Порошенко заявив, що «вибори» президента РФ в окупованому Криму стали черговим брутальним порушенням Росією міжнародного права, і закликав міжнародних партнерів посилити санкційний тиск на Кремль.

Список із 140 осіб, причетних до організації і проведення незаконних виборів у Криму, вже передано главам МЗС країн - членів Європейського Союзу.

Порошенко озвучив дату завершення АТО

Формат оборони східних областей у вигляді антитерористичної операції завершиться у травні цього року. Україна переходить до проведення операції Об'єднаних сил.

Про це президент Петро Порошенко повідомив на прес-конференції у Вінниці.

"Дата завершення АТО буде в травні. Тому що ми переходимо до іншого формату оборони країни згідно з прийнятим законом про реінтеграцію Донбасу. Ми виводимо абсолютно нові, більш ефективні заходи із застосуванням збройних сил", - сказав він.

У Нідерландах відкрили меморіал жертвам катастрофи MH17

У місті Ейндховен, що в Нідерландах, відкрили меморіал "Зв'язок", скульптура складається із бронзових стрічок, які утворюють глобус.

"Трагедія MH17 об'єднала нас! Ми завжди будемо пам'ятати і робити все, щоб притягнути винних до відповідальності", - йдеться у повідомленні.

Літак «Boing-777» «Малайзійських авіаліній», збили над зоною збройного конфлікту на сході України 17 липня 2014 року. Загинули 298 людей – усі, хто перебував на борту.

[Василь Лопата] початок на стр.3

сила. Тепло його погляду, не етикетна, а справжня доброта проймала душу. Стало зрозуміло, що він міг простити того, хто вчинив замах на нього. Наша коротка розмова велась українською мовою, отож потреби в перекладачеві, який нас супроводжував, не було. Святий Отець схвально прийняв портрет, який я виконав».

Портрет Папи Івана Павла II, чи не єдиний виконаний у гравюрі, займає належне йому місце в колекції Папи у Ватиканському музеї.

А в родині Лопат поколіннями зберігатиметься сімейна реліквія – екземпляр гравюри з тисненою особистою печаткою і власноручним підписом Папи Римського!

Колись, ще у 2000 році, шановний Василь Іванович Лопата дав мені прочитати свій рукопис «Десь на дні мого серця». Я "проковтнула" його за дві ночі, опинилася в своєму дитинстві і сказала авторові, що те все, про що він пише, близьке мені до болю, я читала ніби про своїх рідних, свою маму, свою бабусю, на що він відповів: «Бачите, ви із Західної України, а я із Східної, а спосіб життя, мораль і традиції – однакові. А ще хтось може казати, що ми різні, що ми не соборні».

Удругій книзі трилогії «Дорогу свою покажи мені, Господи» (2005 р.) поетичне замилування пережитим у дитинстві переходить у глибинну

Із серії Хресний шлях України "Хвили смерті мене оточили" 1993р., кольоровий лінорит

сповідальність, забарвлену від діда-прадіда побожністю та осяяну поглядами мами, бабусі, які водночас судять і прощають.

Відкриваємо книгу. «Світлій пам'яті моєї мами Ганни Антонівни Лопати присвячую» написано зверху, а внизу – портрет матері серед колосистого поля, вона уважно, з надією вдивляється на дорогу, по якій має прийти до неї її син Вася.

Початок книги – розмова з мамою, яка відійшла у засвіти та дивиться на сина з небес, звідки видно кожен його крок. Увесь твір – сповідь на єдиному подиху, неперервна мелодія, що летиться з душі... Якби тільки цією розмовою з мамою вичерпувалася уся книга, навіть тоді вона була

б довершеною і завершеною, бо тут усе: лірична сповідь, запізніла покута і примирення у єднанні з небесним і земним.

Багато років тому маленький Вася дріботів поруч мами, вони кудись поспішали. Раптом мама застигла до чогось прислухаючись.

«Щось незнайоме, невловимо-тихе ласкаво торкнуло моє дитяче серце...

– Мамо, що це?

Мати не відповідала, стояла мовчки, мов зачарована

– То, Васю, тобі зозуля кувала на щастя, на довгі роки, ловко так кувала, спасибі їй.»

І пророцтво виявилось правдивим. Багато щастя випало на долю талановитого митця. Різного щастя. Але щастя від зустрічі з Регіною

виявилось благословенним, виправданим усім наступним життям.

«На нього варто було чекати не 28 років, а все життя. Все, що я зробив, надихалося нею. Вірна, що не на словах, а дієво любить, вона створила всі умови для творчості, захищаючи від життєвих і побутових проблем. Моя муза, помічниця, дорадниця, і безвідмовна натурниця. Ніхто не вміє так вислухати, перейнявшись моїми турботами, сумнівами, радощами, її природа співзвучна моїй, вона єдина знає мою душу, доповнює її. І якщо існує десь мій янгол-охоронець (а він існує!) він схожий на мою дружину.»

І – як підсумок: «Ось вона, моя дорога життя, якою я йду, навчаючись жити з власних помилок, інтуїтивних прозрінь, запізнілого розуміння. Дорога, що починається з нашої хатини через битий шлях... і далі, далі по просторах землі і мого життя: Москва, Ленінград, маленька Прибалтика...божественна Італія... Величезна, така різна Америка... і моя Україна, кращої від якої, лагіднішої, теплішої навіть в холоди, для мене немає... До неї рветься моє серце, вона сниться мені ночами, ідеально-піднесена і брудна, горда і принижена. Господь обрав її для мене, чи мене для неї – і я увесь належу їй, цій землі, цим людям, знайомим і незнайомим. І хай простять мене, грішного, всі, кого я мимоволі образив, недолюбив, недовіддячив!»

КУДИ ПІТИ

1-го квітня
Великдень

Українська Греко-Католицька Церква Непорочного Зачаття
Де: 215 Silliman Street, San Francisco, CA 94134
Коли: Неділя, 1-го квітня, 2018
Божественна Літургія о 9 ранку
Утреня, Великодне богослужіння, Освячення кошиків і святковий обід.

1-го квітня
Вербна Неділя

Українська Православна Церква Св. Михайла
Де: 345 7th Street, San Francisco, CA 94103
Коли: Неділя, 1-го квітня, 2018
Божественна Літургія о 10 ранку
Освячення верби.
Українська Греко-Католицька Церква Св. Андрія
Де: 7001 Florin Rd. Sacramento, CA 95828
Коли: Неділя, 1-го квітня, 2018
Божественна Літургія з 12 до 3 дня.
Складаний обід, продаж печива та інших українських делікатесів після літургії о 12:30 дня.

8-го квітня
Великдень

Українська Православна Церква Св. Михайла
Де: 345 7th Street, San Francisco, CA 94103
Коли: в суботу з 11:30 вечора, 7-го квітня по неділю, 4 ранку
Великоднє богослужіння розпочнеться об 11-30 (в ніч на неділю) Освячення пасок після закінчення святкової літургії (приблизно о 2:30 ранку в неділю)

Українська Греко-Католицька Церква Св. Андрія
Де: 7001 Florin Rd. Sacramento, CA 95828
Коли: Неділя, 8-го квітня, 2018 о 9 ранку - УТРЕНЯ, 10 ранку - Свята Літургія
Посвячення Великодних кошиків - після Служби Божої

21-го квітня
Вахтанг Кіпіані
«Декомунізація,
Українсько-Польські
стосунки і роль
УПА»

Ukrainian Hall
Де: 110 Brussels St, San Francisco, CA 94134

Коли: Субота, 21-го бквітня, 2018 о 4:30 вечора
Гострі запитання, розмова про історичні події без табу і цензури гарантовано.
Вхід за добровільними датками для подальшої існування «Історичної Правди» в інтернеті.

29-го квітня
Концерт гурту
СКАЙ

Neck of the Woods
Де: 406 Clement St, San Francisco, California 94118
Коли: Неділя, 29-го квітня, 2018 з 6 до 10 вечора
В рамках туру по США та Канаді концерт легендарного гурту СКАЙ!
Олег Собчук та його команда презентують новий альбом "РІДКІСНІ ПТАХИ" та виконають свої кращі пісні в Neck Of The Woods!
Квитки (18+) - \$44.28 (розпродажа завершиться 8-го квітня об 11:30 вечова).
Групові квитки (4+) - \$39.01 (розпродажа завершиться 1-го квітня об 5:30 вечова).
Квитки (18+) - \$86.51 (розпродажа завершиться перед концертом).
www.eventbrite.com/e/skai-in-san-francisco-tickets-42955014605

Пропоную всім бажаючим Ультразвукове Обстеження. Скористайтесь нагодою самі і приведіть своїх коханих, друзів, та знайомих.

Всі, хто бажає дізнатися про стан своїх внутрішніх органів, наявності (присутності) або відсутності патології в організмі, можуть пройти Ультразвукове Дослідження щитовидної залози, молочних залоз, печінки, жовчного міхура, підшлункової, нирок, селезінки, сечового міхура, матки і додатків у жінок, простати у чоловіків зі страховкою чи без.

Дні прийому четвер, п'ятниця, і субота з 9 ранку до 4 по полудню. Запис на прийом і додаткова інформація **415-319-4677**.

Маю 10-річний стаж роботи в ультразвуковій діагностиці в Україні. Зараз для отримання ліцензії проходжу стажування в Інституті Сонографії в Сакраменто.

ОГОЛОШЕННЯ

Для розміщення реклами, оголошень та інших повідомлень звертайтеся hromada.sf@gmail.com або телефонуйте (415) 480-4557

ВІДМОВА ВІД ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

ГРОМАДА є україномовною газетою для обслуговування потреб української громади Сан-Франциско та всіх, кого цікавить українська історія, культура і українські новини. Ми резервуємо за собою право на відмову друкувати будь-які матеріали. Також, газета ГРОМАДА не може нести відповідальності за достовірність публікацій третіх осіб.

ДОПОМОГА ДІТЯМ ВІЙНИ

– 4 БЕРЕЗНЯ — 13 ТРАВНЯ –

Шановна громадо, минулого року обидві наші Українські Школи в Сан-Франциско разом з парафіянами обидвох церков, Української Православної Церкви Св. Михайла та Української Греко-Католицької Церкви Непорочного Зачаття, ініціювали благодійну акцію допомоги дітям, чії батьки загинули у боях, заплативши найвищу ціну за незалежність України. Було відправлено 22 пакунки з подарунками на Миколая та Різдво для 22

сімей, а для решти 32 сімей було додатково зібрано \$3,050 і передано \$50 для кожної дитини, хто не отримав пакунку.

Втілити цю ідею стало можливим завдяки волонтерам з України та Інні Бібік з українського консульства в Сан-Франциско, котрі надали списки сімей, і, також, завдяки зусиллям багатьох волонтерів з Сан-Франциско і Району затоки, котрі збирали, сортували і відправляли пакунки. Але ця благодійна акція стала успішною

завдяки ВАМ, небайдужим членам нашої громади, тим, хто відгукнувся на заклик речами і грошима.

Реакція сімей в Україні була дуже емоційною, люди були вражені до глибини серця нашою увагою; про те, що десь на протилежному кінці світу співвітчизники не тільки знають про їхню жертву, але і турбуються про них. Оті незначні подарунки, отримані з Каліфорнії, одночасно стали великою моральною

підтримкою, котру неможливо оцінити.

Тож ми знову звертаємось до Вас — відкрити серця і повторити акцію допомоги дітям. Бажано приносити нові речі, котрі стануть в пригоді, взуття, одяг, памперси, засоби по догляду, товари для школи (рюкзаки, ручки, фломастери, олівці), ігри та м'які іграшки, смачні гостинці. А також збираємо гроші. Ми розширили нашу акцію — до нас приєднався Український Центр в Санта-Кларі.

Допомога буде збиратися з 4 БЕРЕЗНЯ ПО 13 ТРАВНЯ щонеділі за адресами:

Українська Православна Церква Св. Михайла
з 11:00 до 2:00 години дня
345 7th St, San Francisco, CA 94103

Контактні телефони:
Отець Георгій Тяпко
(775) 200-4347
Андрій Шегера
(917) 592-2951
Світлана Найда
(415) 812-3597
PayPal: ua.school.sf@gmail.com
URL: paypal.me/UkrainianSchoolSF

Українська Греко-Католицька Церква Непорочного Зачаття
з 11:30 до 3:30 години дня
215 Silliman St, San Francisco, CA 94134

Контактні телефони:
Отець Петро Дячок
(415) 619-7448
Володимир Вальчук
(415) 518-2552
Наталія Анон
(650) 269-4394
Леся Кастілло
(650) 544-5848
PayPal: ugccsf@gmail.com
URL: paypal.me/UkrCatholicChurchSF

Український Католицький Центр Св. Володимира Великого

з 9 до 12 години дня
445 Washington Street Santa Clara, CA 95050
Контактні телефони:
Отець Петро Дячок
(415) 619-7448
Оксана Давидович-Вальчук
(408) 338-8554

Щиро дякуємо за Вашу допомогу!

Поділіться, будь-ласка, цією інформацією зі своїми друзями.